

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

Lauantai 8.7.2017
iltaseurat klo 18.30
Heikki Kujanpää

Mikä on totuus? Mikä on tarkoitus tässä koko tarinassa, elämässä, joka syntyy suurin toivein, kohoaa siivilleen ja sammuu?

Olen koko elämäni työskennellyt valheiden parissa. Oma työni ohjaajana ja käsikirjoittajana on pilvilinnojen luomista ja tilanteiden keksimistä. Olen aina uskonut, että lumoava huijaus on tehokkaampi ja todempi kuin paljas fakta. Keksiessäni kuvia, jotka vaikuttavat katsojaan emotionaalisesti, toivon pystyväni osumaan johonkin oikeaan, suurempaan totuuteen.

Huijaukselle on tilaus. Jokainen huijaa vähän itseään. Ihmiset rakentavat minäkuvansa varsinkin nuorempana kuvitelmiille. Samalla tavoin kuin fiktiontekijä, jokainen valitsee, kuvittelee matkareppuunsa asioita ja jättää toisia sivummalle.

Lapsena kuvitteleminen on aivan välttämätöntä. Kun oma poikani toivoo kuka tai mitä voisi olla, hän kurottaa kaksi hyllyä korkeammalle kuin mihin ylettää. Hän eläytyy nyt jo kaksivuotiaana supersankareihin ja tämä tulee jatkumaan vuosia.

Ehkä jokin ihmisyydessä tarvitsee tuon, että voi kuvitelmissa valehdella itselleen ja olla joku toinen, vähän enemmän tai pystyvämpi kuin on. Se on voimavara, joka auttaa meitä tavoittelemaan mahdottomia ja kasvattamaan empatiakykyämme. Se auttaa meitä samaistumaan sankareihin ja jännittämään heidän puolestaan. Se myös auttaa uskomaan että kaikki käy vielä hyvin, että lopussa on mahdollista saada häivähdys onnesta, taivaasta maan päällä.

Mielikuvat, joita ihminen tavoittelee, muuttuvat sitä mukaa kun ihminen vanhenee tai kuinka maailma muuttuu. Lapsuuden jälkeen alkaa olla selvää, että supersankariksi ei ehkä pääse, mutta hieman osaavammaksi ihmiseksi kyllä. Käsitys omasta itsestä, sen tarpeista, toiveista ja varsinkin puutteista kirkastuu. Peilistä näkyvä totuus alkaa olla ihmisen kasvuprosessin hiiva.

Unelmat olivat lähtemisen polttoainetta, mutta mitä pitemmälle matka jatkuu, sitä enemmän on merkitystä itse liikkeellä, eteenpäin menolla.

Myös mielikuvani körttiläisyydestä on muuttunut ajan myötä. Uskoakseni herännäisyys ei ole jäänyt tästä maailmasta sivuun, vaan on uusiutunut samalla kun maailma on muuttunut.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

Kävin itse Herättäjä-Yhdistyksen järjestämän leiririppikoulun täällä Nilsin Aholansaassa 70-luvulla ja yllätyin miten suvaitsevaista ja lempeää meno oli tuolloin. Silloiset rippipappini tuntuivat sallivuudeltaan yllättävän erilaisilta kuin vanhemman sukupolven jäykemmät tapaukset. Löysin silloin järjestyksessä toisen käsitykseni herännäisyydestä. Ensimmäinen oli syntynyt rakkaiden vanhempieni kautta.

Itse olen tulkinut körttiperintöä niin, että sen tarjoama mielikuva ei ole liian korkealla. Ei ollut silloin 70-luvulla eikä tänä päivänä. Liike ei lassoja sieluja tai vaadi ihmistä muuttumaan toisenlaiseksi. Täällä ei ole tarvetta esittää. Myös innostus omasta paremmasta minuudesta, omasta hyvyydestä, voi alkaa körttien keskuudessa lemua.

Se mikä luultavasti ei ole muuttunut, on körttiläisyyden perussanoma: ainainen paluu lähtöruutuun, kasvaminen yrityksen ja erehdyksen kautta, pyrkimys paremmaksi ihmiseksi armon millimetrien varassa. Kun reilu vuosikymmen sitten sain näillä juhlilla tälle asialle määritelmän: alatien kulkija, se tuntui heti omalta. Mielikuva pientareella tai rinteessä, puutteen ja päivittäisten ongelmien kanssa painiskelevasta kulkijasta tuntui oikeammalta kuin ylätietä porhaltava menestyjä. Peilissä vanhenevan naaman lisäksi on hyväksi nähdä myös peilissä silloin tällöin vilahtava viheliäisyys ja inhimillinen riittämättömyys.

Oma alatieni kulkee siellä, missä myös maailman muutosta ja sen jatkuvaa keskeneräisyyttä ymmärretään. Elämä voi muuttua ja romahtaa yhdessä hetkessä, mutta todennäköisempää on, että kaikki muuttuu väijäämättömästi vähitellen. Ainoa mikä on varmaa, on lopussa kuolema, osana polkua.

Mutta mikä tämän kaiken tarkoitus sitten on?

Toivotan meille kaikille alatien kulkijoille armollista matkaa kompastellen ja välillä pysähtyen. Kuljetaan yhdessä ystävien, vanhempien, lasten ja puolisojen kanssa, katsotaan välillä toisiamme ja kunnioitetaan myös toistemme pilvilinnoja ja unelmia.